

ΙΔΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, 1900. ΑΡΙΘ. 276

Συνδρομ. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1:

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προληρητικῆς.

Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

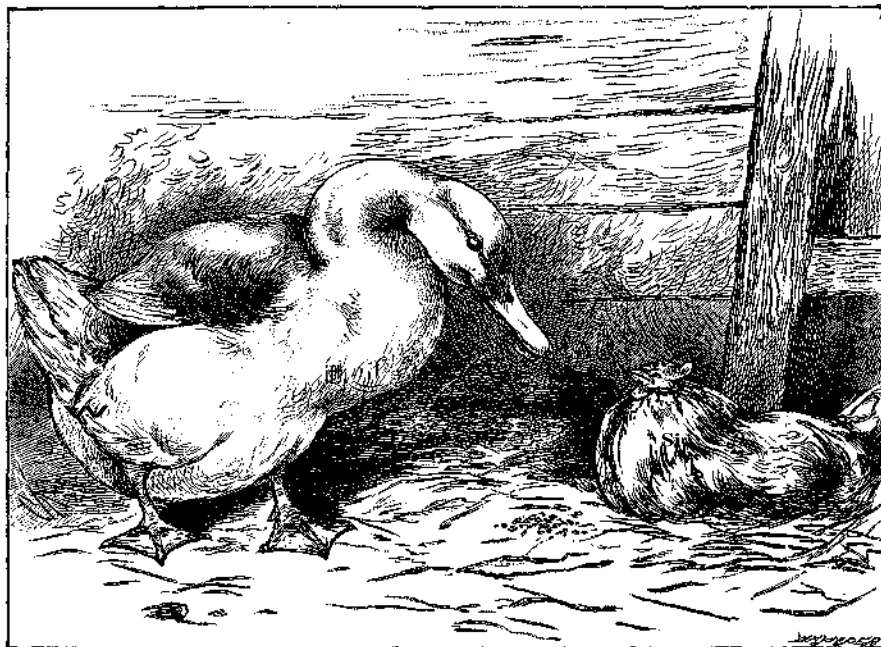
Ἐν Ἑλλάδι Ἐπιτελεσιον ἀριθ. 26.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΝΗΣΣΩΝ (ΠΑΠΠΙΩΝ).

Αἱ νήσσαι (πάππαι) συνήθως θεωροῦνται ὡς πολὺ ἀνόνητα πτηνὰ, ἀλλ' ὅταν ἐξετάσῃ τις καλῶς τὰ ἦθη των εὐρίσκει ὅτι ὡς πρὸς τὴν νοσηροσύνην, κοινωνικότητα καὶ ἐπιτηδεύματα ὑπερτεροῦν

ἐκ τῶν ὄρνιθων ἐτυφλώθη καὶ διὰ τὴν ἀποφυγὴν τὰ τοῖματά των ὁμοίων της, κατέφυγεν εἰς μίαν παράμερον γωνίαν τοῦ ὄρνιθῶνος καὶ ἐκεῖ καθήσασα ἀπεφάσισε, ὡς φαίνεται, νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

Μία ὁμοίως ἀπὸ τὰς νήσσας ἰδοῦσα τὴν τυφλὴν ὄρνιθα τόσον καταβεβλημένην, ἀπεφάσισε νὰ ἐλθῇ εἰς βοήθειάν της, καὶ λοιπὸν ὅταν ἦλθεν ἡ

Ἀνέκδοτα περὶ νησῶν (παππιῶν).

πολὺ πολλὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν τῶν πουλαμικῶν. Αἱ νήσσαι οὔτε μεταξὺ των μάχονται, οὔτε πρὸς ἄλλα ἤδη κατοικιδίων πτηνῶν, ἀλλὰ διαγουν ἐν εἰρήνῃ, καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἑαυτῶν. Βίβαι δὲ καὶ συμπαθεῖς καὶ ἐλεήμονες, ὡς δεικνύει τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον.

Κύριός τις Ἀμερικανὸς ἐστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν του μεγάλον ἀριθμὸν ὄρνιθων καὶ νησῶν. Μία

ὥρα τῆς τροφῆς ἔθεσεν ἐπὶ τῆς βράχεις της μὲ τὸ βράμφορ της ἀρκετοὺς κόκκους ἀραβοσίτου καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς αὐτήν. Τοῦτο ἐπράττε κακτικῶς δις τῆς ἡμέρας ἐπὶ τρεῖς περίπου ἑβδομάδας μετὰ δὲ τοῦτο ἡ ὄρνις ἐψόφησε καὶ οὕτως ἡ νήσσαι ἀπλάσθη τῆς ἐλεήμονος διαθέσεως καὶ ἐργασίας της!

Ἐὰν δὲ τὰ ἄλογα ζῶα ἐμφοροῦνται πολλακίς

από τοιαῦτα αἰσθήματα πρὸς τὰ ἀσθενῆ καὶ βε-
δλαμμένα τοῦ γένους των, οἱ μικροὶ ἀναγνώσται
τῆς «*Ἐφ. τῶν Παίδων*» πρέπει νὰ δεικνύωνται ἀ-
νώτεροι αὐτῶν εἰς τὴν συμπάθειαν, τὴν εὐσπλαγ-
χνίαν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν πρὸς τοὺς πτωχοὺς
καὶ πάσχοντας ἀδελφοὺς των, ἰδίως κατὰ τὰς ἡμέ-
ρας ταύτας τοῦ χειμῶνος, ὅταν οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ
ἀσθενεῖς ὑποφέρουν ὄχι μόνον ἀπὸ πτωχίαν καὶ
ἀσθένειαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ψύχος.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ἐπὶ τέλους ὁμως ἡ πάλιν ἐν τῇ ψυχῇ της ἐ-
ληξεν. Ἐβάλε κάτω τὰ ἄνθη, ἅτινα εἶχε συλλέ-
ξει, καὶ στραφεῖσα εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, «*Κύ-
ριε Ἰησοῦ Χριστέ, βοήθει μοι!*» ἐψυθίρισε καθ'
ἐαυτήν, βαδίζουσα πρὸς τὸ περιστύλιον, ὅπου ἐ-
κάθητο ἡ Βαλερία μὲ τὴν ἀδελφὴν της καὶ τὴν
Ἰουλίαν. Ἡ Βαλερία τὴν ἐκύτταξε μὲ ἐκπληξιν,
βλέπουσα ὅτι δὲν ἐκράτει ἄνθη, καὶ εἶπε ζωη-
ρῶς «*Μὰ τὴν Φλώραν, εἶσαι ἀσθενὴς πάλιν!*»

Ἡ Μύρτις ἀνένυσεν «*Ὅχι, δὲν εἶμαι ἀσθε-
νης,*» εἶπε μὲ τρίμουσαν φωνήν, «*ἀλλὰ δὲν δύ-
ναμαι πλέον νὰ πλέξω στεφάνους διὰ τὴν
Φλώραν!*»

Ἡ Βαλερία ἀνεσκόρτησε. «*Πῶς! δὲν δύνασαι
πλέον νὰ πλέξῃς στεφάνους διὰ τὴν Φλώραν;*»
ἀνέκραξε, «*καὶ διατί;*»

— *Διότι—διότι ἀπεφάσισα νὰ ἀκολουθήσω
τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,*» εἶπεν ἡ Μύρτις,
τρίμουσα τόσον, ὥστε ἡ φωνή της μόλις ἤκούετο.

Ἡ Βαλερία ἀνετινάχθη, ὡς νὰ τὴν ἐκέντησεν
ὄφις. «*Δούλη, γνωρίζεις τί λέγεις; Καὶ τολμᾶς
νὰ ἐλθῃς ἐνώπιόν μου νὰ εἴπῃς ὅτι ἐγκαταλείπεις
τοὺς θεοὺς τῆς Ρώμης καὶ τῆς ἰδικῆς σου πα-
τρίδος;*»

Ἡ Μύρτις ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στή-
θους της καὶ τὰ δάκρυά της ἐκίπτον ἐπὶ τοῦ μαρ-
μαρίνου ἐδάφους. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὅλον τὸ σώ-
μα της ἐσειέτο ὑπὸ τῶν λυγμῶν, ἀλλ' ἔπειτα
ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἠτένισε δειλῶς τὴν
ὄργισμένην κυρίαν της, καὶ ἀπεκρίθη «*Πολύ,
πολύ λυπούμαι καὶ θλίβομαι, ἀλλὰ δὲν δύνα-
μαι πλέον νὰ λατρεύω αὐτοὺς τοὺς θεοὺς, διότι
ἐγνώρισα τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν.*»

— *Καὶ ποῦ ἔμαθες ταῦτα; ἀνέκραξεν ἡ Βα-
λερία! Μὰ τὴν Ἥραν, θὰ τιμωρήσω αὐστηρῶς
καὶ σὲ καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ ἐδίδαξαν!* συν-
άμα δ' ἔρριψε βλέμμα λοξὸν πρὸς τὴν Ἰουλίαν.
Ἄυτη ὁμως δὲν ἠδύνατο νὰ κατηγορηθῇ ὅτι εἶ-
χε διδάξει τὴν Μύρτιν, διότι ἡ κόρη μόλις τὴν
προτεραιαν εἶχεν ἐπανελθεῖ ἐκ Κορύνθου.

— *Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω ποῖος μὲ ἐδίδα-
ξεν, ἀπεκρίθη ἡ Μύρτις, ἀλλὰ δὲν ἐνόμιζα ὅτι
θὰ δυσσεβηθῆς νὰ ἀκούσης ὅτι ὑπάρχει καὶ
θεὸς τῶν δούλων, διότι οἱ ἄλλοι θεοὶ δὲν κατα-
δέχονται νὰ εἰσκούουν δούλους!*

— *Ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία
εἶναι διὰ δούλους καὶ κακούργους μόνον, ἀφοῦ
καὶ ὁ Θεὸς αὐτῶν ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανεν ὡς δού-
λος ἢ κακούργος!* εἶπεν ἡ Βαλερία μὲ ἔξαψιν.

— *Ἄλλ' ἀνέστη πάλιν ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ
οὕτως ἀπεδείχθη ἀνώτερος τῶν θεῶν τῆς Ρώ-
μης, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἰουλία ζωηρῶς.*

Ἡ Μύρτις ἐκύτταξε τὴν Ἰουλίαν μὲ εὐγνω-
μοσύνην ὅτι οὕτως ὑπερησπίθη τὴν θρησκείαν των.

Πάλιν ἡ Βαλερία ἠρώτησε τὴν Μύρτιν νὰ τῆς
εἴπῃ ποῖος τὴν εἶχε διδάξει τὰς νέας ταύτας
ιδέας ἐπειδὴ ὁμως ἡ Ἑλληνὶς ἠρνήθη ἀπο-
φασιστικῶς νὰ φανέρωσιν τοῦτο, διετάχθη νὰ
ἀποσυρθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Μετὰ τοῦτο στρα-
φεῖσα ἡ Βαλερία πρὸς τὴν ἀδελφὴν της τὴν ἠ-
ρώτησε τί νὰ κάμῃ. Μέχρι τοῦδε ἡ Κλαυδία
δὲν εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, νῦν δὲ
ἐρωτηθεῖσα ἠρρυθρίασε καὶ ἀτινίσασα τὴν Ἰουλίαν
εἶπε. «*Τί νὰ εἴπω, Ἰουλία μου;*»

Ἄυτη ὁμως δὲν ἀπεκρίθη ἡ Κλαυδία ὁμως
ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινε δισταζούσα, ἐπὶ
τέλους ἔλαβε θάρρος καὶ εἶπε «*Ἀδελφὴ μου, ἡ
δούλη σου σχεδὸν μὲ κατέπεισε περὶ τῆς ἀληθείας
καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ Ἰου-
λία μοὶ διηγήθη πολλά περὶ τῆς νέας ταύτης
θρησκείας κατὰ τὰ ταξιδιῶν μας, καὶ αὐτὸ τοῦτο
ὅτι τόσον γενναίως περιεφρόνησε τὸν κίνδυνον τῆς
ἐπιδημίας καὶ μᾶς συνώδευσε, ἦτο καθ' ἐαυτὸ
ἀπόδειξις ὅτι ἡ νέα αὕτη θρησκεία παρέχει ἀ-
φοσίαν περὶ τοῦ θανάτου. Ἡμεῖς τόσον φοβούμεθα
τὸν θάνατον, διότι εἴμαθα εἰς ἀμφιβολίαν
περὶ τοῦ τί συμβαίνει μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ οἱ Χρι-
στιανοὶ φαίνονται ὅτι ἔχουν ἀσφαλεῖς ἐλπίδας
περὶ μελλούσης ζωῆς, καὶ τοῦτο εἶναι ἐπίσης
λαμπρὸν ὅσον καὶ παραδόξον εἰς ἡμᾶς.*

Ἡ Βαλερία ὁμως τὴν διέκοψεν ἀποτόμως.
«*Σιώπα, σιώπα! δὲν δύναμαι! νὰ τὸ ἀκούσω
τί αἰσχος! τί φρίκη! Τί θὰ εἴπῃ ὁ πατήρ μας,
ὅταν ἀκούσῃ ὅτι ἡ κόρη του, ἡ ἀγνή καὶ ἀμω-
μος Ἑστίας, ἐγείνη Χριστιανή!*»

Καὶ μὲ λυγμοὺς ὀδύνης, ἐξῆλθε δρομαίως τοῦ
δωματίου, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν θάλαμόν της ἵνα
ἀνακουρῆσθ τὴν θλίψιν της. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἐκλείσε
τὰ παραπετάσματα τὰ ὅποια ἐχώριζον τὸ δω-
μάτιον ἀπὸ τὸν λουτρῶνά της, ἐρρίφη ἐπὶ τινος
ἀνακλιντροῦ καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς. Μετ'
ὀλίγην ὁμως ὥραν τὰ αἰσθήματά της κατεπραῦν-

θησαν και έμειναν εκεί σκεπτομένη ακίνητος και σιωπηλή όταν δὲ ἦλθεν ἡ Μύρτις εἰς τὸν λουτρόνα, διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὸ λουτρόν τῆς κυρίας τῆς, δὲν εἶχε καμμίαν ἰδέαν ὅτι ἡ κυρία τῆς ἦτο ἐντός, ἄλλως δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ κερῆ, ὅ,τι ἔκαμεν. Ἀφοῦ ἠτοίμασεν ὅλα τὰ ἀρώματα και τὰ σινδόνα, ἐγονυπέτησεν εἰς μίαν γωνίαν και ἔκαμε βραχεῖαν προσευχὴν εἰς τὸν νέον τῆς Θεοῦ ὑπὲρ τῆς κυρίας τῆς, ὅπως λάβῃ και αὐτὴ φῶς, και ἔλθῃ εἰς τὸν Σωτῆρα.

(Ἀκολο.θεῖ).

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Οἱ Κινέζοι καλοῦσιν ἑαυτοὺς Τ'σὺνγ Τ'σὺνγ Τ'σὺν-ἐν τοῦ δυνάματος διασημοῦ τινὸς ἀρχηγοῦ των, ὅστις ἔκαμεν ἄπειρα θαύματα εἰς τὴν ζωὴν του, και ἀφοῦ ἀπέθανεν ἐλατρεῖτο ὡς ὁ Οὐράνου πατὴρ τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἱστορία των Κινέζων εἶναι ἐπίσης περίεργος ὡς και ἡ φυσιογνωμία των. Ἰσχυρίζονται ὅτι μεταξὺ τῆς ἰδρύσεως τοῦ βασιλείου των και τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου των διδασκάλου Κομφουκίου 551 π.Χ. ἐμπεσολάβησαν 2,267,000 ἔτη. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἀβασίλευσαν 3 δυναστεῖαι ἡ Οὐρανία, ἡ Ἐπίγειος, και ἡ Ἡλιαία. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι εἰς τὴν μυθολογίαν των φαίνονται ὅτι εἶχον τὴν ἰδέαν τῆς Δαρβινείου θεωρίας τῆς ἐξελίξεως, διότι εἰς τὰ ἀρχαιότατα αὐτῶν συγγράμματα περὶ μυθολογίας παριστάνονται ὄντα κατὰ τὸ ἥμισυ πίθηξ και κατὰ τὸ ἕτερον ἄνθρωπος, τὰ ὄντα δὲ ταῦτα πιστεύουν ὅτι ἔδαπάνησαν τὰς δυνάμεις των κοπιάζοντα ὑπὲρ τοῦ ὀλικοῦ και πνευματικοῦ καλοῦ των ὁμοίων των.

Ὁ μέγας διδάσκαλος Κομφουκίος (ἰδὲ τὴν εἰκόνα του ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ 18) ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἐπαρχίαν Λού, ἣτις ὀνομάζεται ἤδη Σάνγ Τάνγ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ 23^{ου} αυτοκράτορος τῆς δυναστείας των Τσεόυ.

Ὁ πατὴρ του Σού-Σιάνγ-Χέι και ἡ εὐγενὴς μήτηρ του Σιν Τσαί, μία των ἀξιολογητάτων γυναικῶν τῆς Ἀσίας, ἰσχυρίζονται ὅτι κατήγοντο ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς Χουάνγς, οἵτινες ἦσαν διάσημοι διὰ τὴν ἀγίαν των ζωὴν, ἀλλ' ἦσαν τόσο πτωχοί, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ὁ Κομφουκίος παιδίον ἔτι ἂν ἠναγκάσθη νὰ γείνη βοσκὸς διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ διατρέψῃ ἑαυτὸν και τὴν μητέρα του.

Ἐκτὸς τούτου δὲν γνωρίζομεν τίποτε ἄλλο περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ Κομφουκίου, εἰ-

μὴ ὅτι ἐμμεῖτο τὰς τελετὰς και τὰς ἱεροτελεστίας των προγόνων του.

Ἡ μήτηρ του, τῆς ὁποίας τὴν μνήμην ἐπέβητο μέχρι θανάτου, τὸν ἔδεδεν εἰς τὸ πολυτελεῖον, ὅπου ἐδιδάχθη τὰς μηχανικὰς τέχνας, ὡς λ.χ. τὴν γεωργίαν, ξυλουργικὴν, ζωγραφικὴν και τεκτονικὴν.

Κατὰ τὸ ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ νοῦς του προσηλώθη εἰς τὰ γράμματα, τὸ δὲ ἕκτον εἶχεν ἀποκτήσει πᾶσαν τὴν γνώσιν των ἡμερῶν αὐτοῦ. Ἰδρύσας οὕτω τὴν φήμην του ὡς πεκαυδευμένου, ἐνημφεῦθη και ἀπέκτησεν ἕνα νῆον και δύο θυγατέρας.

Εἰς τὸ ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἡ ἀπάθεια των ὁμοίων του τόσο τὸν ἐστενοχόρει, ὥστε ἀνέλαβε τὸ ἔργον τοῦ δημοσίου διδασκάλου των ἡθῶν, ἀλλὰ εἰς τὸ σχολεῖόν του δὲν ἔδεδετο ἄλλους εἰμὴ ἐκείνους, ὅσοι εἶχον φυσικὴν κλίσιν και ἀγάπην πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐάν τις πλούσιος ἢ πτωχός, εὐγενὴς ἢ ἀγενὴς ἐφαίνετο ἀδιάφορος εἰς τὴν σπουδὴν και τὴν πρόξιν των ἀσθητοτάτων ἡθῶν, ἀπερρίπτετο ὑπ' αὐτοῦ διὰ μᾶς, ἔνευ ὀργῆς, ἀλλὰ μετ' ἀποφασιστικότητος.

Τὴν ἰδίαν του βραδείαν πρόοδον εἰς τὴν ἀρετὴν συνείδηξε νὰ ἐξηγῆ οὕτω πως: «Εἰς τὰ 15 ὁ νοῦς μου ἐκλίνε πρὸς ἀπόκτησιν μαθήσεως.—Εἰς τὰ 30 ἔστερεώθη εἰς τὰς πεποιθήσεις μου.—Εἰς τὰ 40 ὅλαι μου αἱ ἀμφιβολαί και διαταγμοὶ ἠφανίσθησαν.—Εἰς τὰ 50 ἤρχισα νὰ ἐννοῶ τοὺς νόμους τῆς οὐρανοῦ τάξεως και ἀρμονίας.—Εἰς τὰ 60 τὰ ὄτια μου εὐχαριστῶς ὑπήκουον εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας.—Εἰς τὰ 70 ἠδυνάμην ν' ἀκολουθῶ τῆς καρδίας μου τὴν ἐπιθυμίαν χωρὶς νὰ παραβίαιω τὸ δίκαιον ἀνακαλύψας ἐπὶ τέλος τὸν χρυσοῦν κανόνα, «Νὰ μὴ πράττω εἰς τοὺς ἄλλους ὅ,τι ἦτο δυσάρεστον εἰς ἐμέ.»

Διορισθεὶς Γενικὸς διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας Σούγγ-Τού, ὁ Κομφουκίος ἔφερε τοιαύτην ἀναμόρφωσιν εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ λαοῦ, ὥστε ἡ Κυβέρνησις διώρισεν αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μεταβατικοῦ σώματος, τοῦ διορισθέντος ἐκεῖ πρὸς κατάπανσιν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐν τῇ νέᾳ δὲ ταύτῃ θέσει του ἔδειξε τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἡθικὴν δύναμιν κατὰ τρόπον τόσο ἐξαιρετικόν, ὥστε ἠδυνήθη νὰ κυβερνᾷ τοὺς ἀρχηγούς των διαφόρων φυλῶν μετὰ τὴν αὐτὴν ἐκόλλαν και ἀυστηρότητα μετὰ τὴν ὁποίαν και τοὺς πτωχοτάτους δούλους.

Τόσον δὲ φιλικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀναμόρφωσις τοῦ λαοῦ, ὥστε τὸ ἐγκλημα ἐξωστρακίσθη ἐκ τῆς χώρας—τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Κομφουκίου κατέστη

τὸ εἰδῶλον τῶν συμπολιτῶν του, εὐλογοῦμενον καὶ λατρευόμενον ὑπὸ πάντων.

Οὐδείς ποτε τῶν Μογγόλων ἠγαπήθη τοσοῦτον ὑπὸ τῶν μαθητῶν του, ὅσον ὁ Κομφούκιος, πάντες δὲ ἰδεώρουν καὶ ὀμιλοῦν περὶ αὐτοῦ ὡς τοῦ μεγίστου τῶν θνητῶν, διηγούμενοι μετὰ σεβασμοῦ πᾶσαν πράξιν τῆς ζωῆς του— Πῶς ἔζησε καὶ πῶς ἀπέθανε. Πῶς ἔκρινε τοὺς

πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς πρίγκηπας καὶ τοὺς δούλους— μὲ τὴν αὐτὴν ἀμεροληψίαν καὶ ἰσότητά. Πῶς ἐπροσηκώνετο ἐμπροσθεν τῶν γερόντων καὶ πῶς ἐσέβετο τοὺς τεθλιμμένους καὶ κλαίοντας. — Πῶς ἐπέπλητε τοὺς ἀποχωροῦντας τοῦ κόσμου ἐνεκα τῆς κακίας του, καὶ μεταβαίνοντας εἰς τὰς ἐρήμους καὶ τὰ σπήλαια, λέγον, «Εἶνε ἀδύνατον διὰ τὸν ἄνθρωπον νὰ συνανασφραφῆται μὲ πτηνὰ καὶ θηρία, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν σὺγγενεῖαν μὲ ἡμᾶς. Μὲ ποίους δὲ

ἄλλους πρέπει νὰ συνανασφραφῆται εἰμὴ μὲ τοὺς πάσχοντας ὁμοίους του ἄνθρώπους!

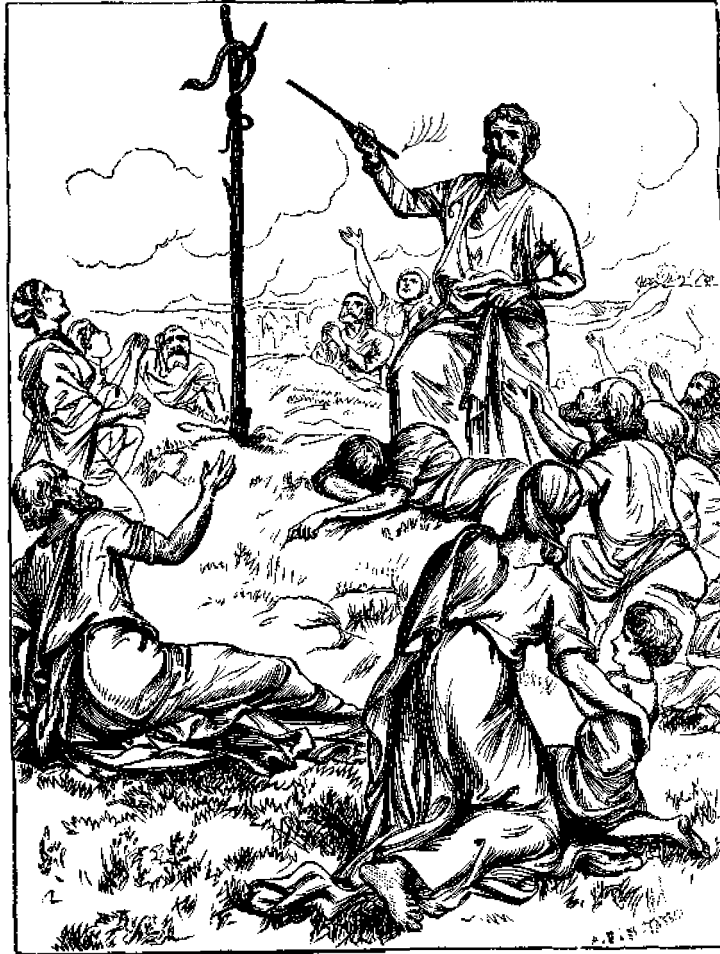
Ἐπὶ 2400 περίπου ἔτη ὁ Κομφούκιος ἀπολαμβάνει τὴν λατρείαν τῶν ὁμοεθνῶν του. Ὁ δὲ τάφος του ἐν Κούινγ εἶναι ἔθνηκον προσκυνητήριον—ὁ ἱερώτατος τόπος τῆς ἐπιγείου βασιλείας. Ἡ οἰκογένειά του καὶ οἱ ἀγαπητοὶ του μαθηταὶ κείνται ἐνταφιασμένοι παρὰ τὰ πλάγια τοῦ τάφου του, περὶ δ' ὑπάρχουν πλάκες μὲ χωρία ἐκ τῶν συγγραμμάτων του, ἀφιερωθεῖσαι ὑπὸ βασιλέων, πολιτικῶν, σοφῶν καὶ ἱερέων εἰς τὴν μνήμην του.

ΕΜΒΛΕΨΑΤΕ ΕΙΣ ΕΜΕ

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐλέγχσαν ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις ἀγαπᾷ τὰ μικρὰ παιδιά καὶ ὅταν ἔξη ἐπὶ τῆς γῆς μας εἶπε περὶ αὐτῶν, «Ἀφήσατε τὰ παιδιά νὰ ἔλθουν πρὸς ἐμὲ καὶ μὴ ἀποδίδετε αὐτὰ, τὰ ἐπῆρε δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὰ εὐλόγησεν.

Ἦξεύρετε δὲ τί ἐννοεῖ ἡ φράσις ἐμβλέφατε (κυττάξατε) εἰς ἐμὲ; Δὲν ἐννοεῖ νὰ κυττάξῃ τις εἰς αὐτὸν μὲ τοὺς σωματικῶς ὀφθαλμοὺς του, διότι δὲν εἶναι σωματικῶς παρὼν διὰ τὸν ἴδῃ, ἀλλὰ νὰ πιστεῦσῃ, νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτόν.

Μίαν φοράν, ὅταν οἱ Ἰσραηλίται ἴσαν εἰς τὴν ἐρημον ἡμάρτησαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ. Ποία δὲ ἦτο ἡ ἁμαρτία των; Δὲν ἔκλεψαν, δὲν ἐλήστευσαν, δὲν ἐψεύσθησαν, δὲν ἐφόνευσαν. Ἄπλως ἐμουρμούρισαν, διότι δὲν τοὺς ἤρεσκεν ἡ τροφή, τὴν ὅποιαν καθήμεραν τοὺς εἶδεν— τὸ μάννα — εἰς τὴν ἐρημον ἤθελον καὶ κρέας. Τοῦτο δυσηρέστησε καὶ παρώργισε τὸν Θεόν, καὶ ἐστειλεν ἐναντίον τοὺς φλογεροὺς ὄφεις φαρμακεροὺς, οἱ ὅποιοι ἐδάγκανον αὐτοὺς καὶ ἀπέθνησκον,

Ἐμβλέψατε εἰς ἐμὲ.

χιλιάδες δ' ἐξ αὐτῶν εδρον τὸν θάνατόν των ἐκεῖ, οἱ δὲ ἐπικῶντες ἤρχισαν νὰ μετανοοῦν καὶ παρεκάλουν τὸν Μωϋσῆν νὰ δεηθῇ τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ καὶ σηκώσῃ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φλογεροὺς ὄφεις. Ὁ Μωϋσῆς προσευχήθη εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν προσευχὴν του καὶ τὸν διέταξε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα ὄφιν χαλκοῦν καὶ νὰ τὸν στήσῃ ὑψηλὰ εἰς ἕνα στύλον, νὰ εἴπῃ δὲ εἰς τὸν λαόν, ὅταν ἐδαγκάνοντο ἀπὸ τοὺς ὄφεις νὰ κυττάξουν εἰς τὸν χαλκοῦν ἐκεῖνον ὄφιν καὶ θὰ ἰατρευόντο.

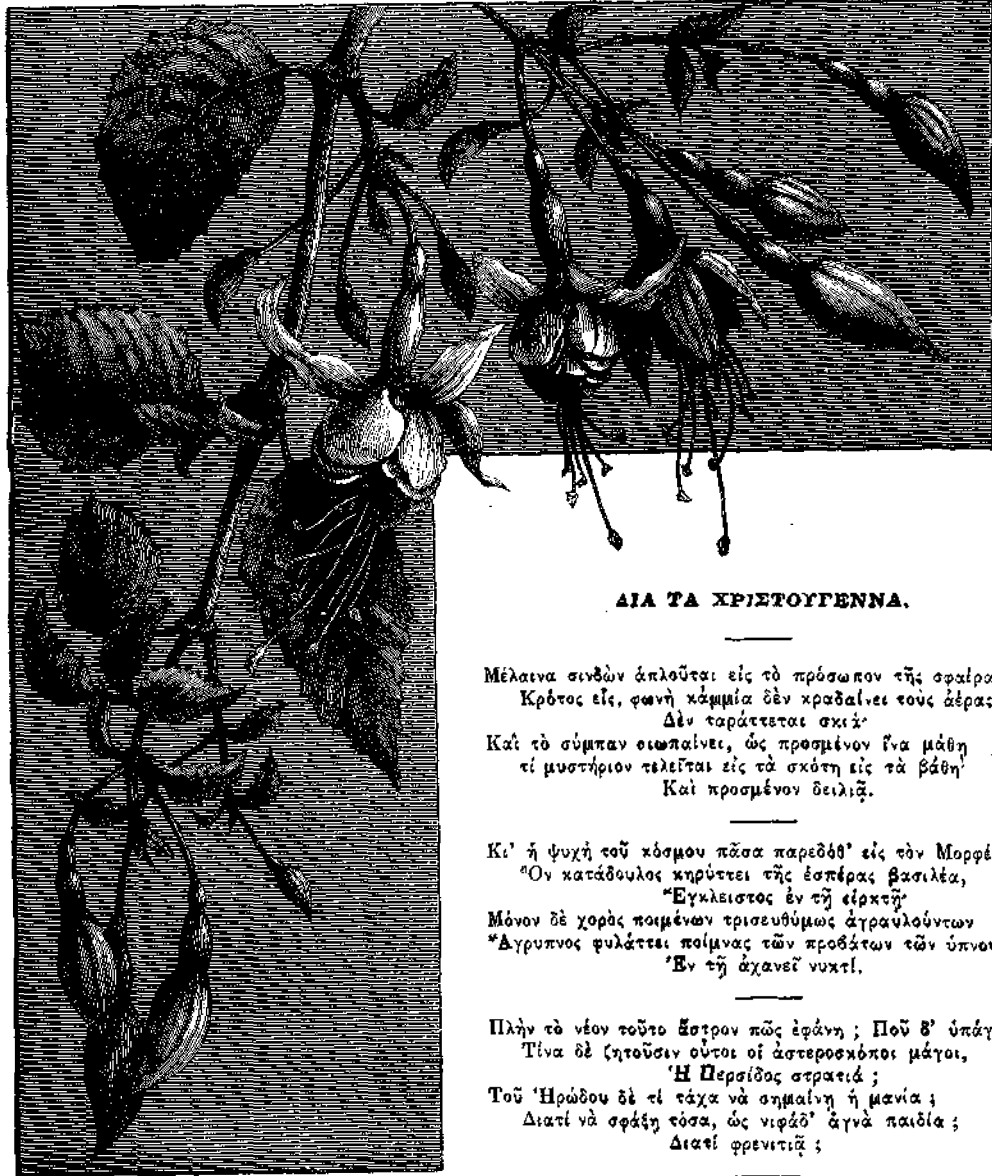
Πολλοὶ ἐγέλασαν ἴσως καὶ ἐγάθησαν, ὅσοι δὲ ἐκύτταξαν ἐσώθησαν. Ὅσοι δηλ. ἐπίστευσαν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν θεραπευτικὴν του δύναμιν ἰατρεύθησαν. Δὲν ἦτο ὁ χαλκοῦς ὄφεις, ἀλλὰ τὸ κύτταγμα των

εις αυτόν, τὰ ὅποια ἰάτρευον τοὺς δαγκανομένους, ἀλλ' ἡ πίστις, καὶ ἐμπιστοσύνη εἰς τὸν λόγον καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

Ὅπως δὲ τότε οἱ Ἰσραηλῖται διετάχθησαν νὰ βλέπωσιν εἰς τὸν χαλκοῦν ὄφιν μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεόν, οὕτω καὶ τώρα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι παραγγέλλονται ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ νὰ κυττάωσι, νὰ πιστεύουν δηλ. καὶ νὰ ἐμπι-

καὶ τὰ κύματα, καὶ ἤρχισε νὰ δεηθῆ, δηλ. νὰ γάνη τὴν ἐμπιστοσύνην του εἰς τὸν Χριστόν, ἤρχισε νὰ βυθίζεται!

Λοιπὸν, τέκνα μου, εἰς αὐτὸν πρέπει καίσεῖς νὰ κυττάζετε μὲ πίστιν καὶ μὲ ἐμπιστοσύνην καὶ αὐτὸς θὰ σᾶς διαφυλάτῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἡ ὅποια δαγκάνει καὶ δηλητηριάζει καὶ θανατώνει τοὺς μὴ πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστόν.

ΔΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.

Μέλαινα συνδῶν ἀπλοῦται εἰς τὸ πρόσωπον τῆς σφαίρας,
Κρότος εἰς, φωνὴ κάμμια δὲν κραδαίνει τοὺς ἀέρας·
Δὲν ταράττεται σκιὰ·
Καὶ τὸ σύμπαν οἰωπαίνει, ὡς προσμένον ἵνα μάθῃ
τί μυστήριον τελεῖται εἰς τὰ σκόπη εἰς τὰ βάθη·
Καὶ προσμένον δεηλιᾶ.

Κι' ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου πᾶσα παρεδόθ' εἰς τὸν Μορφέα.
Ὅν καταδούλος κηρύττει τῆς ἐσπέρας βασιλέα,
Ἐγκλιστός ἐν τῇ εἰρκῇ·
Μόνον δὲ χορὰς ποιμένων τρισευθύμως ἀγρηνολούτων
Ἄγρηνος φυλάττει ποιμένας τῶν προβάτων τῶν ὑπνούτων
Ἐν τῇ ἀχανεῖ νυκτί.

Πλὴν τὸ νέον τοῦτο ἄστρον πῶς ἐφάνη ; Ποῦ δ' ὑπάγει ;
Τίνα δὲ ζητοῦσιν οὗτοι οἱ ἀστεροσκόποι μάγοι,
Ἡ Περσίδος στρατιά ;
Τοῦ Ἡρώδου δὲ τί τάχα νὰ σημαίνῃ ἡ μανία ;
Διατί νὰ σφάζῃ τόσα, ὡς νινάδ' ἀγνὰ παιδιά ;
Διατί φρενιτιᾶ ;

στεύονται εἰς τὴν δύναμιν του καὶ θὰ σώζονται ἀπὸ τὰ θανατηφόρα δαγκάματα τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος μίαν φορὰν διετάχθη ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν νὰ καταβῆ ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ ὑπάγῃ εἰς αὐτὸν περιπατῶν ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα, ὁ Πέτρος ἠπίστευσε καὶ ὑπήκουσε καὶ κατέβη καὶ ἐπεριπάτει ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα ὡς εἰς ξηρὰν χωρὶς νὰ βυθίζεται, διότι εἶχε τὸ ὄμμα του προσηλωμένον εἰς τὸν Χριστόν καὶ εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν λόγον του. Εὐθὺς ὁμως ἀφοῦ ἔστρεψε τὴν προσοχὴν του ἀπὸ τὸν Χριστόν εἰς τὸν ἄνεμον

Ἦ μυστήριον αἰώνιον ! ! ! Ὡ ἀπόκρυφον σπουδαῖον
Καὶ ἀγγέλοις, καὶ ἀνθρώποις, προαιώνιον καὶ νέον,
Τώρα δὲ κατανοῶ ! ! !
Ἄγγελος διότι : τώρα Γαβριὴλ ὁ κορυφαῖος
Τὰ γενέθλια κηρύττει τοῦ τῶν πάντων Βασιλέως,
Κ' ἐκ χαρᾶς ἐνθουσιῶ.

Ἄ Μαγοί, καὶ ποιμένες, λέγει, μὴ θυμβεῖσθ', ἐνθουσιᾶτε,·
· Ὁ Χριστὸς διότι βρέφας ἐν τῇ Βηθλέεμ γεννάται,·
· Ὁ τοῦ κόσμου λυτρωτής.·

* Ἄγετε, δότε εἰς ἐκὸν τὸν Χριστὸν ἐκεῖ παρθένοι
 « Ὅστις τόκος τῶν συνήθων καὶ ἐπιγείων τόκων ἕνος, »
 « Ἐνε θείας γεννητής. »

Σύνομα δ' ἑξαίτης ἔδεα περιήστραφε μεγάλη.
 Καὶ ἀγγέλων ἀπερὰν οὐρανὸν στρατὸν ἄλλῃ
 Ἐν λευκῇ περιβολῇ.

Μέλπουσα ἐνθέως πᾶσα γλυκυφθόγγῳ ἁρμονίᾳ
 « Δόξα, ἐν ὑψίστοις, δόξα, καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. »
 « Καὶ ἀγάπησις πολλή. »

Καὶ οἱ μάγοι πορευθέντες εὐρον ἑσπαργανωμένον
 Βρέφο, κείμενον ἐν φάτνῃ μύθῳ γεγαλακτισμένον,
 Ἄμμοιρον δὲ στολισμῶν.

Κι ἐκ ψυχῆς ἐνοουσιῶντες τῷ προσφέρουσιν, ὡς δῶρα,
 Δίδανον, χρυσὸν καὶ σμύρναν, δαίγματα σεβασμοφόρα,
 Καὶ λατρείας τὸν δασμὸν.

Χαίρετε, λοιπὸν ἄθρῳοι, ὦ λαοὶ, τῆς ὑψηλῆς.
 Χαίρετε! Χριστὸς γεννᾶται ἐν δὸν σταύλου τρισσθλίου,
 Ἐν δὸν φάτνης κευκρᾶς.

Χαίρετε! καὶ εἰς τὸν ἰωάννην φέρει ἄλλο ἄλλο δῶρον,
 Ὁλοκλήρου τῆς ἀγάπης, καὶ ὑποταγῆς τὸν φόρον
 Ἐκ καρδίας καθαρᾶς.

Ἐν Πικρῶν 25 (11) 1890.

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ.

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

(Διὰ τὴν προσφιλεῆ Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν).

Τὴν πρῶτην λοιπὸν ἀναχωρήσαντες διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ἐφθάσαμεν μετὰ μίαν ὥραν εἰς Ὀμβούργον καὶ διήλθομεν τὴν κυριωτέραν ὁδὸν τῆς πόλεως ἵνα ἰδῶμεν ἐκ τοῦ σύγγεγυς τὰ περίφημα θερμὰ λουτρά, διὰ τὰ ὅποια φημίζεται ἡ πόλις. Τὸ Κουρσαλ (Θεραπευτήριον) ἑνταῦθα, ὡς καὶ εἰς τὰ ἄλλα μεγάλα θερμὰ λουτρά τῆς Γερμανίας, εἶναι κτίριον πολυτελές, κείμενον ἐν μέσῳ εὐρέω κήπων καὶ τεχνητῶν λιμνῶν, ὅπου συνέρχονται οἱ διάφοροι ἀσθενεῖς δις τῆς ἡμέρας ἵνα πῶσι τὰ ὕδατα, ἢ τὰ λουθῶσιν ἐν αὐτοῖς—διότι γίνεταί διττὴ χρῆσις αὐτῶν. Ἀλλ' ἡμᾶς ἐνεδιέφερον περιττότερον τὰ Ῥωμαϊκὰ εἰρήπια, διὰ καὶ ταχέως ἐξήλθομεν τῆς πόλεως καὶ ἐκάμομεν κορείαν τριῶν ὥρῶν περὶ, μέχρι ὑψηλοῦ λόφου λεγομένου Σάαλθουρ, ἔνθα ἐπὶ τέλους εὐρομεν τὰ εἰρήπια. Ταῦτα εἶναι τὰ μέγιστα λείψανα, ἅτινα ὑπάρχουσι, τοῦ μεγάλου ἐκείνου τείχους, ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι ἔκτισαν περὶ τὸ 70 μ. Χ. ὡς προκύειον κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἑγγύων Γερμανικῶν φυλῶν. Τὸ τεῖχος τοῦτο ἀποτελεῖτο ἐκ συνεχῶς σειρᾶς ὀχυρωμάτων καὶ φρουρίων, ἐξ ὧν τὸ Σάαλθουρ τοῦτο εἶναι τὸ μέγιστον μέχρι τοῦδε ἀνευρεθὲν ἢ σειρά αὕτη τῶν φρουρίων ἐκτείνεται ἀπὸ τῆς Ῥατισβόνης ἐν Βαυαρίᾳ ΒΑ πρὸς τὸ Χόν-στάουφεν, ἐκεῖθεν πρὸς Β. μέχρι Βέτσλαρ, διερχομένη διὰ τοῦ Σααλθουρ, καὶ ἐκ Βέτσλαρ δυτικῶς πρὸς τὸ Ἔμς καὶ τὸν Ῥήνον. Τὰ εἰρήπια τοῦ Σάαλθουρ, καλὴν ἰδέαν δίδουσι περίπου 32,270 τετραγ. μέτρων, δὲν ἔχουν πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς τὰ συνήθη Ῥωμαϊκὰ λείψανα, διότι εἶναι κατασκευασμένα ἐκ σχετικῶς μικρῶν λίθων, ἀλλ' ὡς φησίντα οἱ Ῥωμαῖοι, ἐκτεθειμένοι εἰς παντοίας καὶ ἀενάτους ἐπιδρομὰς καὶ ἐπιθέσεις τῶν Ἀγρίων Γερμανῶν ἐκεῖ ἔξω εἰς τὰ δάση, μετεχειρίσθη-

σαν ὅ,τι εὐρισκὸν πρόχειρον, διὰ νὰ κτίσῃ τὰ φρούριά των. Περιεργάσθημεν τὸ φρούριον ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐξετάζοντες τὰ διάφορα ἐν αὐτῷ εἰρήπια. Εἶναι δὲ τοῦτο μεγάλη τετραγωνικὴ ἔκτασις περιβαλλομένη ὑπὸ ἰσχυροῦ τείχους μὲ ἐκάλξεις, τινὲς τῶν ὁποίων νεωστὶ ἀνεκώθησαν. Ἐντὸς τοῦ τετραγώνου τούτου, εἶναι πολλὰ μικρὰ οἰκίαι ἢ στρατῶνες, ὧν μόνον τὰ θεμέλια σώζονται, εἶναι ὅμως ὄλαι ἐντετειχισμένα καὶ προφυλαγμένα ἀπὸ βροχῆν καὶ χιόνα διὰ ξυλίνων ὀροφῶν. Ἰδίως εἰλικυσαν τὴν προσοχὴν μας εἰς ἕκαστον τῶν στρατῶνων τούτων, τὰ μέσα ἅτινα μετεχειρίζοντο πρὸς θέρμασιν κατὰ τοὺς βαρεῖς Γερμανικοὺς χειμῶνας. Ὑπὸ τὸ πάτωμα, ὅπερ ἦτο ἐστρωμένον μὲ λεπτὸς πλίνθους, ἦσαν ἀλλακταί, πάντες διερχόμενοι διὰ τοῦ κέντρου τοῦ δωματίου ὅπου ἦτο ἀνοιγμὰ τι κυκλικόν. Ἐκεῖ ἠνάπτετο πῦρ, διὰ τῶν αὐλάκων δὲ ἐξήρχετο τὸ πλεῖστον τοῦ καπνοῦ, συνάμα δὲ ἐθερμαινέτο καλῶς καὶ τὸ πάτωμα. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐκεῖ δὲν ἐπερατώθησαν ἀκόμη, ὥστε τίς οἶδε τί δύναται εἶναι νὰ ἀνακαλυφθῇ. Τὸ φρούριον τοῦτο καὶ ἐν γένει ὅλον αὐτὸ τὸ κολοσιαῖον Ῥωμαϊκὸν προπύργιον ἐξετέλεσαν ὀκαωδῆποτε τὸν προορισμὸν των κατὰ τῶν Γερμανῶν ἐπιδαχσία ἔτη, ὕστερον ὅπως ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τηρηθῶσιν ἐκεῖ τῆς θέσιν των αἱ Ῥωμαϊκαὶ λεγῶνας, ὅθεν καὶ τὸ μέγα ἐκεῖνο τεῖχος ἐγκατελείφθη καὶ κατεστράφη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἐπιστροφῆς μας εἰς Φράγκφορτ, ὁ ἀναμενόμενος φίλος ἐφθασε καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐδώκαμεν μίαν ὥραν, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν πόλιν, ἀνεχωρήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς ἐσπευμένως περὶ τὴν 2^η μ. μ. ὥραν, διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Μογουντία. Φθάσαντες ἐκεῖ μετὰ μίαν περίπου ὥραν εἶδομεν διὰ πρώτην φοράν τὸν περιώνυμον Ῥήνον ποταμὸν, ἀπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς γεφύρας τῆς Μογουντίας, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐφάνη καὶ τόσον μεγαλοπρεπῆς τότε, ἦσαν δὲ καὶ πολὺ κίτρινα καὶ ἀκάθαρτα τὰ ὕδατά του, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἐπ' αὐτοῦ κινήσεως τῶν παντοειδῶν ἀτραπλοίων, ἅτινα ἀνακινουσίαν ἀδιόκοπος τὸν πηλὸν τοῦ πυθμένος. Βραδύτερον ὅμως κατὰ τὸ ταξείδιον μας ἔγχεον πολλὰς εὐκαιρίας νὰ θαυμάσωμεν τὸ κάλλος καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν, ἂν ὄχι τῶν κίτρινων ὕδατων τοῦ ποταμοῦ, τουλάχιστον τῶν ὠραίων ὄχθων του.

Ἐν Μογουντία ἐμείναμεν τρεῖς ὥρας. Πρῶτον ἐπεσκέφθημεν τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν, ὅστις ἐκτίσθη περὶ τὸ 1^{ου} 00 μ. Χ., ὕστερον ὅμως πολλάκις ἐστὶς μερικῶς καὶ ἀνεκτίσθη, εἰς τρόπον ὥστε τὸ σημερινὸν κτίριον δεκνύει τὴν ἀρχιτεκτονικὴν ὄλων τῶν αἰώνων. Οὕτως οἱ στρογγύλοι ἀνατολικοὶ πύργοι εἶναι οἱ ἀρχαιότατοι (μ. Χ. 1081), οἱ στυλοὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνάγονται εἰς τὸ ἔτος 1137, ὁ δυτικὸς πρόναος εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 13^{ου} αἰῶνος, τὰ παρεκκλήσια εἰς τὸν 13^{ου}—15^{ου} αἰῶνα, ὁ δὲ μέγας δυτικὸς πύργος, κατακαίει, ἀνεκτίσθη τὸ 1767. Τέλος τὸ 1818—78 ἐγένετο μεγάλη ἀνακαινισίς διαφόρων σεσθρωμένων μερῶν ὑπὸ διαστήμου τινὸς Ὀλλανδοῦ ἀρχιτεκτονοῦ. Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ εἶναι πολὺ ἀξιοθέατον οὐχὶ μόνον διὰ τὰ λαμπρὰ εἰκονογραφημένα παράθυρά του, ἀλλὰ κυρίως διὰ τὰ παμπάλαια καὶ πολυτελέστατα παρεκκλήσια καθ' ὅλον τὸ μῆκος ἐκατέρωθεν τοῦ κυρίου ναοῦ. Ἐνταῦθα ὡσαύτως εἶναι τὰ μεγαλοπρεπῆ μνημεῖα ὄλων τῶν ἱστορικῶν Ἀρχιεπισκόπων τῆς Μογουντίας, οἵτινες ἐπὶ μικρὸν ἦσαν οἱ Πατριάρχαι τῆς ἐν Γερμανίᾳ Παπικῆς ἐκκλησίας. Ἡ πόλις αὕτη, ἥτις ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ἔσχε στρατηγικὴν σπουδαιότητα, καὶ ταχέως κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, κατέστη τὸ κέντρον τῆς νέας θρησκείας ἐν Γερμανίᾳ. Κατὰ τὸν 12^{ον} αἰῶνα ὑπῆρξεν ὡσαύτως ἡ πρωτεύουσα τῆς

ισχυράς Όμοσπονδίας τών Παραρρηνίων πόλεων, επί διακρίσια και πλέον Έτη.

Άλλ' ή Μουουντία έχει τι καύχημα ύπερτερον τούτων πάντων. Έν αύτῃ περί τὰ τέλη του 14^{του} αιώνας έγενήθη ο Ιωάννης Γούτεμπεργ, ο έφευρέτης της τυπογραφίας, και έν αύτῃ ειργάσθη επί της έφευρέσεώς του, Άφού λοιπόν εστάθημεν όλίγα λεπτά, θαυμάζοντας τόν μέγαν άνδρίαντα αύτου, όστις έσταται πλησίον του Μητροπολιτικού ναού, μετεβήμεν εις τένα παρεκκείμενην όδον όπου εισέτι ύπάρχει ή οικία, έν ή λέγεται ότι έγεννήθη ο μέγας έφευρέτης, και ήτις την σημεριν κατοικεΐται υπό του προξένου του Βελγίου. Έπιστρέφοντες εκείθεν και κατά τύχην αναδελφάντες, εις τένα στενήν πάροδον, είδομεν χαλκίνην πλάκα με έπιγραφήν, επί τένος μικράς οικίας, δηλοΰσαν ότι έν ταύτῃ ο Γουτεμπεργιος είχε τόν τυπογραφείόν του.

Άλλ' ή ώρα ήτο ήδη έκτα και έσπεύσαμεν να δειπνήσωμεν εις τι μικρόν ξενοδοχείον απέναντι του ρηθέντος «τυπογραφείου», την δε έβδόμην ώραν μ. μ. ανχωρήσαμεν κάλιν διά του σιδηροδρόμου διά τόν Ρύδεσχαϊμ, όπου κατελύσαμεν εις τι πανδοχείον. Την επομένην πολλά πρωί, ανήλθομεν πεζῃ εις τόν Έθνικόν Μνημείον, κείμενον επί ύψηλοΰ και αποκρήνου λόφου παρά τόν Ρήνον. Τό μνημείον τούτο, ανεγερθέν τόν 1883 εις ανάμνησιν της ανασυστάσεως της Γερμαν. αυτοκρατορίας και τών κατά τών Γάλλων νικών του 1870—1, έχει όλικόν ύψος περίπου 34 μέτρων, συνίσταται δε από μεγάλην τετραγωνικήν βάση επί της οποίας έστατο κολοσσαϊόν όρειοχάλκινον άγαλμα γυναικός όπλισμένης, παριστώσης την Γερμανίαν, και κρατούσης ύψηλά εις την δεξιάν τόν Αυτοκρατορικόν στέμα. Την βάση στολιζούσι διάφορα ανάγλυφα χάλκινα, παριστώντα σχετικώς σκηνάς του πολέμου κτλ. εις τας γωνίας ύπάρχουσιν άλληθέρικα πρόσωπα, και επί των πλευρών μεγάλοις γράμμασι τὰ όνόματα τών διαφόρων μαχών του Γαλλο-Γερμανικού πολέμου, εις ός ενίκησαν οι Γερμανοί.

Η θεά εκ του μικρού περι τόν μνημείον επίπεδον ήτο μαγευτική, έν και ο ήλιος δεν είχεν ακόμη διασκορπίσει έκτελής την όμίχλην. Ως γνωστόν, τόν μνημείον τούτο έσταται απέναντι της πόλεως Μπίγγεν, μίως όμιολογούμενης από τας ώραιότητας επί του Ρήνου τοποθεσίας.

Κατελθόντες κάλιν εις τόν Ρύδεσχαϊμ, ουχί πεζῃ αλλά χάριν περιεργείας διά του όδοντωτου σιδηροδρόμου (όστις κατεσκευάσθη εκεί χάριν τών περιηγητών, τών επισκεπτομένων τόν έν λόγω μνημείον και είναι πολύ καταφορηής), διεπεραιώθημεν διά μικράς άτρακατού εις Μπίγγεν. Εκεί άμέσως ανήλθομεν εις τόν ιστορικόν φρούριον Κλίππ, κείμενον επί τένος κρηνοΰ άνωθεν της πόλεως, και περιεργάσθημεν όλα τὰ διαμερίσματα αύτου υπό την οδηγίαν του θυρωροΰ. Έντός του ύψηλοτέρου πύργου εις τόν τέταρτον πάτωμα, είδομεν έντός δωματίου έντελώς κενού μίαν μεγάλην έλαιογραφίαν, παριστώσαν τόν Μέγαν Ναπολέοντα έστρεπτον. Υστερον δε, κατερχόμενοι κάλιν εις την πόλιν, έντός του νεκροταφείου έπισκεψθημεν ό-

ραϊόν τι και περιεποιημένον μνημείον τών εκ Μπίγγεν καταγεγμένων στρατιωτών του Ναπολέοντος. Καθά δε έμάθομεν από του ήνοδόχου, παρ' ή έγευματίσαμεν, οι κάτοικοι της Μπίγγεν, έν και Γερμανοί, ουκ όλίγου ύπερηφανεύονται ότι έπρομήθευσαν στρατιώτας (και μερικους βραβευθέντας μάχιστα διά του παρτήμου της Δεγεώνος της Τιμής) εις τόν μέγιστον τών νεωτέρων στρατηγών!

(Ακολουθεί).

(υπό Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗ)

ΤΡΟΜΕΡΑ ΑΠΑΝΘΡΩΠΙΑ.

Όσοις βίβει άπλούν βλέμμα εκ την προκειμένην εικόνα δεν δύναται ειμή να αισθανθῃ ανατριχίσιαν διά τόν άπάνθρωπον της πράξεως, ήτις ένεκλόσων επί του προσώπου νέου άνθρώπου ανεξάλειπτον αίσχος.

Ο νέος, τόν όποιον παριστάνει ή προκειμένη εικόνα, είναι Ιουδαίος, υιός εύκαταστάτου και φιλησούχου Ιουδαίου κατοικοΰντος εις την κομπολίην Βιολώστοκ, 100 περίπου μίλια απέχουσιν της Βεσσαραβίας, και διά ποίον νομιζετε έγκλημα; Άπλως, διότι μετά τινων συμμηθητών του εισήλθεν εις κήπον μηλεών και έπήρεν όλίγα μηλα! Ο κήπος ανήκει εις ιστόρον τινά Ρώσσον καλούμενον Γηραδούσκων, όστις προς τιμωρίαν του παιδός, συνέλαβεν αύτό και διά καυστικής άμμωνίας έγραψεν επί του προσώπου του με γράμματα Ιουδαϊκά και Ρωσικά «Ιουδαίος», «εκλέπτης». Και όμως ή έξουσία δεν έπραξε τίποτε έναντίον του προς ίκανοποίησιν του δυστυχούς παι-

Τρομερά απάνθρωπία.

δίου και της έντιμου οικογενείας του!

Η προκειμένη εικόνα έγένετο εκ τινος φωτογραφίας, ληφθείσης μετά την άπάνθρωπον πράξιν του Ιατροΰ υπό τών γονέων του παιδίου και δημοσιευθείσης εις τόν Ιουδαϊκόν Χρονογράφον. Ως φαίνεται έν Ρωσία ού μόνον ή Κυβέρνησις, αλλά και άλλος όποιοςδήποτε δύναται άτιμωρητί να πράττη παράμια έγκλήματα, άρκει να γείνωται κατ' άνθρώπων μη ανηκόντων εις την εκκλησίαν του Κράτους!

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΣΥΝΑΡΜΟΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΦ. ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Άγαπητοί μοι φίλοι.

Η θεία Πρόνοια έφερον ήμās και πάλιν αιδίως εις τόν τέλος και άλλου έτους—του 23—και ως χριστιανοί χρεωστούμεν να εύχαριστήσωμεν τάν Θεόν διά τήν απλοΰσιν προς ήμās έλέη του.— Ο συντάκτης της μικράς ταύτης φίλης τών παιδιών και έν γενει της οικογενείας, έχει πολλούς και ισχυρούς λόγους να εύγνωμώη τόν Ουράνιον μας πατέρα όχι μόνον διά πολλάς οικογε-

νετακός και άτομικός εύλογίας, αλλά και διότι εξ όλων των χιλιάδων παιδιών και κοραδιών, άμεσα είναι συνδρομητικά αυτές, ουδείς εκλάθη εις τήν αιωνιότητα δια του θανάτου, όλοι δε εχομεν ειδήσει εύκαιρίαν να προετοιμασθώμεν δια τήν τελευταίαν άποδημίαν μας.

Τας ευεργεσίας ταύτας του Ουρανού Πατρός μας έχοντες κατά νουν, ως αναθεωρήσῃ έκαστος ήμῶν τήν κατά τό λήγον έτος ζώην και διαγωγήν του, Ἡ αναθεωρήσις του παρελθόντος είναι αναγκαία δι' ήμᾶς, επιβάλλεται δε και υπ' αὐτοῦ του Θεοῦ, προς καλλιτέραν προετοιμασίαν μας δια τήν αιωνιότητα, όπου ταχέως ἡ ἀγάθ' ἄμεταδόμεν διδόν θάνατον, δια να δώσωμεν λόγον τῶν πραγθέντων εν τῷ σώματι, καλῶν τε και κακῶν.

«Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων» θεωρεῖ εαυτήν ευτυχῆ διότι ἐπι 12 ἡδὴ μῆνας ἐπιδικέπεται ὑμᾶς και τὰς οικογενείας σας, φέρουσα μεθ' εαυτῆς λόγους συμπαιθίας, γνώσεως και χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἐλπίζει δε, ὅτι τὰ μετα πολλῆς ἐπιμελείας και σκοπίμως συλλεγόμενα ἀναγνώσματα τῆς ἀκούσῃν ὑγιᾶ ἐπιρροὴν ἐπι τῆς καρδίας τῶν συνδρομητῶν και ἀναγνώστῶν αὐτῆς.

Ὅπως δ' εν τῷ παρελθόντι, οὕτω και εν τῷ μέλλοντι πᾶσα φροντις θέλει καταβληθῆ ἵνα ἡ μικρὰ αὕτη τῶν παιδιῶν φίλην οὐ μόνον μὴ ἐκπέσῃ τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς θέσεως, ἀλλὰ και να βελτιωθῆ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, δια να δύναται οὕτω ν' ἀνταποκρίνηται ἀναλόγως εις τὰς ἀνάγκας τῆς ὁσμῆραι αὐξανούσης κοινωνίας μας.

Ἡ συνταξίς λυπεῖται δια τήν βραδύτητα τῆς δημοσιεύσεως τῆς τρίτης σειρᾶς τῶν Παιδικῶν Διηγημάτων, ἥτις προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐκτύπωσις αὐτῶν γίνεται ἐν Αουδίῳ, ἐνῶ ἡ ἔλπι προετοιμάζεται ὑπὸ του συντάκτου τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ἐνταῦθα, στέλλεται ἐκεῖ, στοιχειοθετεῖται και πάλιν στέλλεται ἐνταῦθα ἵνα διορθωθῶσι τὰ τυπογραφικὰ λάθη. — Τοῦτο ἀφ' ἐνός και τό πολυάσχολον του διεθυντοῦ τῶν τοιοῦτων ἔργων εν Ἀγγλίᾳ ἐγένοντο αἰτία τῆς τοιαύτης ἀρροπορίας. Ἐλπίζεται ὅμως τώρα, ὅτι κατά τὸν ἐρχόμενον μῆνα θα είναι ἐκτυπωμένη και ἡ τρίτη σειρά προς εύχαρίστησιν και ὠφέλειαν ὄλων ἡμῶν.

Με τό πρώτον φύλλον του νέου έτους πᾶντες οἱ συνδρομηταὶ θα λαμβάνωσι και ἐν μικρὸν φύλλάδιον τετρασέλιδον ἢ ὀκτασέλιδον πραγματευόμενον περὶ διαφόρων θρησκευτικῶν πραγμάτων.

Ἐλπίζω, ὅτι έκαστος τῶν μικρῶν συνδρομητῶν μου θέλει φιλοτιμηθῆ να προσθέσῃ ἐφέτος ἕνα τουλάχιστον νέον συνδρομητὴν εις τοὺς παλαιούς.

Μένω εύχόμενος εις πάντας ὑμᾶς να διέλθετε και τὰς ὑπολοίπους ἡμέρας του λήγοντος έτους με ὑγείαν και εὐτυχίαν.

Ὁ συντάκτης

M. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ὁδηγία: Ἐν περιπτώσει πνιγμοῦ, εὐδὲς ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐξαχθῆ ἐκ του ὕδατος, ἀνάγκη να γείνη χρῆσις θερμότητος ἐπὶ αὐτόν. Ὁ καλύτερος δὲ τρόπος τούτου είναι χρῆσις θερμοῦ ὕδατος, ὅσον ἡ χεῖρ δύναται να ὑποφέρῃ, διὰ παντοῦ διηλοῦ ἡμβαπτομένου εις αὐτό και κατόπιν τιθεμένου ὀπισθεν κατά τὸν αὐχένον.

Συνάμα δε τό πρόσωπον να στραφῆ προς τὰ κάτω (ἐννοεῖται) δεῖ ὁ παθὼν πρέπει να κῆται ἐξηλωμένος) δια να ἐξέλθῃ

τό ἐν αὐτῷ ψυχρὸν ὕδωρ, ἂν ὑπάρχῃ ἐν τῷ στόματι, ἢ εις τὸν λάρυγγα ἢ τήν ἕνω, διότι μῆδὲς δε πρέπει να στρέφεται τό πρόσωπον προς τὰ ἔνω και να ἔχγεται ὕδωρ θερμὸν εις τό στόμα, ν' ἀπίνεται δε να τρέχῃ εις τὸν φάρυγγα και τό ὀπισθεν μέρος τῆς βίνας. Μεθ' ὀλίγα δε δευτερόλεπτα το ὕδωρ τούτο πρέπει να χύνεται ἐκ του στόματος και να ἀντικαθίσταται διὰ νέου πάλιν θερμοῦ, να ἐπαναλαμβάνεται δε και ἡ ἐπιθεσις εις τὸν αὐχένον παντοῦ ἢ σπῆγγου βρεγμένου εις θερμὸν ὕδωρ. Συγχρόνως πρέπει να τηρῆται και ὄλον τό σῶμα θερμὸν. Ἡ ἐργασία αὕτη πρέπει να ἐξακολουθῆ εἰς ὁ ἀναφανῶσι σημεῖα ζωῆς, ἅτινα εἰς τῆς μεθόδου ταύτης δὲν βραδύνονται ν' ἀναφανῶσιν, εἰὰν ὑπάρχῃ ζωῆ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Τό πρώτον σημεῖον τῆς ἐνυπαρχούσης ζωῆς είναι ἡ ἀρχαμένη ἀναπνοή.— Ἀφοῦ δε αὕτη ἐπανέληθ εις τήν τακτικὴν τῆς πορείαν, ὁ ἄνθρωπος, πρέπει να τηρῆται θερμὸς δι' ὀλίγας εἰσέτι ὥρας.

— Ἀδοθυάτα. Εἰς τήν Βαθείαν βιβλιοθήκην τῆς Ὁμορφῆς ὑπάρχει λίαν συγκινητικὴ ἔκθεσις ἠρωτισμοῦ καὶ αυτοθυθίας παιδίου. Ἡ πύλη τῆς Ἐκκλησίας του Ἁγίου Λεονάρδου ἀπέρη ποτὲ ἀνοικτῆ, δύο δε παιδία διὰ διασκέδασιν ἀνέβησαν ἐπ' αὐτῆς. Ἐνῶ δε διεσκέδαζον κινούντες τὰ σκέλη των, ὡς ἐὰν ἦσαν ἄριπτοι, ἀφῆνης εις τῶν μοχλῶν τῆς θύρας ἐθρῦσθη και ἡ θύρα ἐκλινε προς τὰ ἔνω, τό ἐν δε τῶν παιδιῶν εις τό γούριμα τῆς θύρας ἐπρόρθεσε να πασθῆ ἀπ' αὐτῆν, ἐνῶ τό ἄλλο διὰ τινος στροφῆς κατά τήν πῶσιν του ἐπιέσθη ἀπὸ των ποδῶν του συντρόφου του. Εἰς τῆς θέσιν ταύτην τὰ παιδία ἔμενον ἀρεκτῆν ὥραν. Τέλος ἐκεῖνο τό ὄπισον ἐκτραπέθη ἀπὸ τήν θύραν ἤρχισε να ἐξαντληθῆ, ἐρώναζε δε εις τό ἔξω τό κρατούμενον ἀπὸ τοὺς πόδας του ὅτι δὲν ἠδύνατο να ὑποφέρῃ περισσότερον και ὅτι μετ' ὀλίγον και οἱ δύο θῆ ἦσαν εις τὸν ἄλλον κόσμον, δίδει τό ὄψος τῆς θύρας ἀπὸ του ἑδάφους ἦτο μέγα, ἕνεκα τῆς τοποθεσίας τῆς ἐκκλησίας.

— Καὶ ἡμπορεῖς να σωθῆς, εἰὰν σε ἀρήσω; ἠρώτησεν αὐτό ὁ συντρόφος του.

— Νομίζω, ἀπεκρίθη ὁ πρῶτος παῖς.

— Λιπέδν ὑγίαινε και ὁ Θεός μαζί σου, ἐρώνασεν ὁ μικρός ἦρωας και ἀφήκε τοὺς πόδας του συντρόφου, καταπίσῶν δε ἐπὶ του ἑδάφους ἐρουσθῆ. Ὁ οὕτως ἐλαρρυνθείς παῖς μετὰ πολλὰς προσπάθειας κατώρθωσε να ἀναβῆ ἐπὶ τῆς θύρας και να μείνῃ ἐκεῖ ἕως οὗ αἱ φωναὶ του προσεικουσαν τοὺς ἐντός τῆς ἐκκλησίας οἱ ὄποιοι τὸν ἔσωσαν ἀπὸ τήν ἐπικίνδυνον θυσίαν του.

Ἡ ἠρωικὴ αὕτη πράξις του παιδὸς ἐκείνου ἐνεγράφη εις τό ἀρχεῖα τῆς ἐκκλησίας ὡς μνημεῖον αὐτοθυθίας λίαν θαυμαστῆν.

— Ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων μνημονεύει μετὰ βαθείας λύπης του θανάτου του ἀρχαίου και πιστοῦ ἀναποφρετοῦ και στενοῦ και ἀγαπητοῦ φίλου του Συντάκτου τῆς Κωνσταντινου Γεράρδου Ὁ μακαρίτης ἦτο σπάνιος ἀνὴρ διὰ τὰς οἰγενειακὰς, κοινωνικὰς, και θρησκευτικὰς ἀρετὰς του, και τήν ἀκραν προς τήν πατρίδα ἀγάπην του. Ἡ Κωνσταντινουπόλις ἔχασεν εις τό πρόσωπον του Γεράρδου πολὺτιμον ἄλληνα, ἡμεῖς δε ἀγαπητὸν φίλον. Εἶθε ὁ Κύριος να παρηγορῆ τήν ἀπαρραυσθείσαν αὐτοῦ οἰκογένειαν.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ἀνάφερ τό ὄνομα νέου Ἰσραηλίου, ὅστις ἔλαβεν εἰδικήν κληρονομίαν εις τήν γῆν Χαναάν δια τήν προς τὸν Θεὸν ὑπακοήν του;
2. Ὀνόμασε δε Ἰουδαίους, ὀτινες ἀντημερήθησαν δια τήν ὑπακοήν των, γενόμενοι ἐπιστάται τῆς Ἰερουσαλήμ.
3. Ποῖος ἀρχιερεὺς ἐτάφη μετὰ τῶν βασιλέων του Ἰουδα, διότι ἀπεδείχθη εὐπειθῆς εις τὸν Θεὸν και πιστός εις τὰ συμφέροντα του λαοῦ του;

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων τῶν 1890.

Δι νῆσοι Φιτζι (μετὰ εἰκόνας).....	1857	Οἱ Ἰουδαῖοι.....	1875
Αἱ σταφίδες τῆς Ἀμερικῆς.....	1862	Οἱ κῆποι τοῦ Βασιλέως (μετὰ εἰκόνας).....	1876
Ἀρχαῖοι χημικοὶ συμβολικοὶ χαρακτήρες	1911	Ὁ Μέγας Κύριος.....	1883
Ἀνέκδοτα περὶ νησσῶν (μετὰ εἰκόνας).....	1913	Ὁ Βασιλεὺς (μετὰ εἰκόνας).....	1885
Γεώργ. Φρειδερίκος Χάνδελ (μετὰ εἰκόνας).....	1854	Οἱ Κινέζοι.....	1915
Γάλλοι μαθηταὶ (μετὰ εἰκόνας).....	1876	Ποικίλα 1832, 1340, 1848, 1856, 1864, 1872, 1880	1880
Διὰ τοὺς Γρηνηγάδες (μῦθος).....	1838	1888, 1896, 1900, 1917, 1920	1890
Εὐφροία ποντικῶν (μετὰ εἰκόνας).....	1873	Περὶ Φελοῦ.....	1838
Εἰς τὸν Βόρειον Πόλον (εἰκῶν).....	1878	Πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τις τὴν Γραφήν.....	1839
Εὐχάριστον γύμνασμα.....	1889	Πληθυσμοὶ τοῦ Κόσμου.....	1840, 1840
Ἐρεῖα εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ! (εἰκῶν).....	1901	Περίεργον Λίκνον (μετὰ εἰκόνας).....	1841
Ἐμβλέφατε εἰς ἐμὲ (μετὰ εἰκόνας).....	1916	Περὶ τῆς Γραφῆς (ἐν Ἰταλικῇ Ἐφημερίδι).....	1816
Ἡ ἄλυσις τῆς Βασιλῆς (μετὰ εἰκόνας).....	1828	Πῶς ἕνας καλόγηρος ἐνίκησε τὸν νισταγμὸν του.....	1863
Ἡ ἱστορία τοῦ Ἰσαὶ Δάς.....	1851	Παράδοξος ἵππος (μετὰ εἰκόνας).....	1869, 1869
Ἡ Δορκὰς (μετὰ εἰκόνας).....	1860	Πρὸς τὰς μητέρας.....	1988, 1902
Ἡ ἀγάπη ἰδιώτης (μετὰ εἰκόνας).....	1884	Περίεργος συνήθεια.....	1903
Ἡ εὐαγγελία (μετὰ εἰκόνας).....	1887	Πρὸς τοὺς μικροὺς Συνδρομητὰς τῆς «Ἐφημε- ρίδος τῶν Παίδων»	1919
Θαυμάσιον σπῆλαιον.....	1863	Περιγραφή ἐντοκίου Συμποσίου ἐν Ἰνδίας.....	1871
Θρησκοὶ Ἰνδοὶ (μετὰ εἰκόνας).....	1881	Τὸ τζαμίον τοῦ Σουλτάνου Εὐ Χαχμὶ (μετὰ εἰκ.)	1830
Θαυμασία ὁμηρικῆ μηχανή.....	1869	Τὸ ἀνάκτορον Βίκιγγαμ (μετὰ εἰκόνας).....	1833
Ἱατρικαὶ συμβουλαὶ.....	1877	Τὸ ἔλκυθρον τοῦ Καναδά (μετὰ εἰκόνας).....	1836
Ἱστορία τῆς Ἰλίου.....	1903	Τὰ κλαπέντα Σκόρδα (μῦθος Κινέζικος).....	1846
Ἱστορία τῶν Ὀρολογίων.....	1861	Τὸ Πάσχα.....	1855
Κάθε ἕνας ἄλλως τὰ βλέπει (μετὰ εἰκόνας).....	1910	Ταξείδιον ἐπὶ τοῦ Ῥήνου.....	1910, 1919
Λούσθητι καὶ θέλει καθαρισθῆ (εἰκῶν).....	1858	Τὸ δένδρον τὸ ὅποιον βρέχει.....	1867
Μύρτις (διήγημα) 1826, 1834, 1842, 1850, 1858, 1866, 1874, 1882, 1890, 1898, 1906, 1914.	1839	Τὸ ἀνάκτορον τῆς Πῶ (μετὰ εἰκόνας).....	1868
Μουσικὰ κιβώτια.....	1865	Τὸ μέγεθος τοῦ Λονδίνου.....	1868
Μανιεττία (μετὰ εἰκόνας).....	1907	Τοῦ Μπάρμπα Γιάννη ἡ Ἱστορία.....	1894
Νέον εἶδος ἐμπορίου.....	1843	Τὸ πρόβλημα διὰ βγαίνει καλῶς (μετὰ εἰκόνας)	1897
Ὁ Κααθὰς τῆς Μέκκας (μετὰ εἰκόνας).....	1845	Τραγερά ἀπανθρωπία.....	1919
Ὁ ἀριθμὸς ἐντὶ.....	1871	Ἵππερτικὸς σύνδεσμος τῶν Παιδίων.....	1886
Ὁ κόρακας καὶ ὁ καθρέπτης (μετὰ εἰκόνας).....	1871	Ἵραῖον Δῶρον (μετὰ εἰκόνας).....	1845

ΠΙΝΑΞ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Εὐχὴ Συντάκτου.....	1825	Οἱ δύο γέιτονες.....	1870
Τὸ νέον ἔτος.....	1827	Ἡ Συνεῖητις.....	1875
Τὸ δειπνὸν τοῦ Γουλά.....	1831	Ὁ Δοτῆρ τῶν δλων.....	1878
Ὁ Παντεπόκτης ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ Μέλλουσα Ἀνεπίδοσις.....	1838	Ῥόδον ἀχάριστον.....	1883
Ἵγμος πρῶτος (ποίημα μετὰ μουσικῆς).....	1839	Μία καλὴ κόρη.....	1891
Ποιήματα πρὸς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.....	1847	Ἵγμος ἑσπερινός (ποίημα καὶ εἰκῶν).....	1894
Εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ (ποίημα).....	1917	Ἵα καλὰ παιδία (ποίημα καὶ εἰκῶν).....	1899
Τὰ φύλλα καὶ οἱ καρποὶ τῆς συκῆς.....	1849	Θάνατος καὶ Ζωή.....	1907
Τὸ ἀναιδιάτικο τραγοῦδι (ποιμενικὸν εἰδόλλιον).....	1855	Τὸ ρθινόπωρον (ποίημα καὶ εἰκῶν).....	1908

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΗΜΕΡΗΣΙΑ

ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 1890.

Αινίγματα.

- Λαμ-ρόβατον φαινόμενον σ' τόν κόσμον ἐγώ εἶμαι,
Καί ὕψηλά πολύ ἦψηλά θά μ' ἴδῃς ὅτι κείμαι.
Συνήθως ἀναμένομαι ὅταν τίς ἄλλος λείψῃ,
Καί τότε διαλύομαι ὅταν αὐτός προκύψῃ.
Ἄλλ' ὅμως ἂν τὴν κεφαλὴν προῆξῃς νά μ' ἀφαιρέσῃς,
Ἐσ τὸ σῶμά σου ἀξέχνηστον ἀμέσως θά μὲ θέσῃς.
Πλὴν βλέπω φίλτατε πολύ δισταχῆς νά μὲ εὐρῃς,
Ἐν ᾧ δὲν εἶμαι δύσκολον καθὼς καί σὺ ἤθεύρῃς.
Μόνον ὀλίγη προσοχὴν καλὴ ἂν ἐπιστήσῃς,
Ὅτὰ κατορθώσῃς πάραυτα τὸ αἰνίγμα νά λύσῃς.
Ἀθήνησι, Δ. Φ. Β.
- Εἶμαι χάριμα τῶν γονέων, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρήσῃς,
Φέρος θάνατον εἰς πάντας, ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς.
Ἄν δύο γράμματα μ' ἀρήσῃς ἀπ' τὰ τέσσαρα ποῦ ἔχω,
Τότε ἄπαν σου τὸ σῶμα ἀναγνώστᾶ μου κατέχω,
Ἄν δὲ τρία ἐκ τῶν ὄλων πάλιν γράμματα κρατήσῃς.
Καί τὰ δύο μου δι' ἄλλων, πρῶτον ἀντικαταστήσῃς.
Τότε ζήπνα μὴ ξεχάσῃς
Τὸ πρῶτ' νά μὲ θαυμάσῃς.
Ἐν Νέᾳ Κορίνθῳ,
- Ὁλόκληρον φέρω στὸ σῶμα μου πόνον
Ἄλλ' ὅμως, ᾧ φίλε, ἔαν ἀφαιρέσῃς
Τὰ τρία, ναί, πρῶτα στοιχεῖά μου μόνον
Τὸ ὅμμα μ' ἐκτάσεις εὐδὺς θά κορέσῃς.
Ἐν Πειραιεῖ, Χ. Γ. Σαράντης.
- Ἐ τὰ καράβια μὲ εὐρίσκεις,
Ἄπο θάλασσαν ἀπέχω.
Ἄπο ποταμούς ἐπίσης,
Εἰς τὴς λέμβους θέσιν ἔχω.
Βασιλέων εἶμ' ὁ πρῶτος
Πλὴν οὐχὶ καὶ ἡγεμόνων,
Ἐ τὰς βουλήσεις πάλιν πρῶτος,
Μακρὰν κείμαι ἀπὸ θρόνων,
Ἄν λυτ' ἀκόμη ἀπορῆς
Πρέπει χωρὶς ν' ἀργοπορῆς.
Νὰ τρέψῃς εἰς βρῦσεις καὶ βουὰ
Εἰς βάλτους καὶ λιθάδρια
Πάντοτ' ὑπάρχω εἰς αὐτὰ
Κ' οὐδέποτ' εἰς λαγκάδια.
Ἐν Καλάμιας, Γ. Π. Μεγαλακίας.
- Μά, τί θέλεις νὰ σ' τὸ εἶπω καὶ ἔξ νένου, φίλε λυτὰ,
Ἐ τὴν ἀρχὴν—ἀρχὴν στὸ εἶπα, καὶ ἂν θέλῃς γύρνα, κῦττα.
Ἀθήνησι, Στ. Α. Οἰκονόμου.
- Ἀπλὴ Ἀκροστιχίς.
6. Συνίσταμαι ἐκ δέκα λέξεων. Τούτων ἡ μὲν πρώτη εἶνε
τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν ἐξέχων ρητόρων τῆς ἀρχαιότητος, ἡ
δευτέρα ὄνομα ἐνὸς ἐκ τῶν ἀνδρείων υἱῶν τοῦ Πριάμου,
ἡ τρίτη ὄνομα διασημοῦ ὄρου τῆς Σκυθίας, ἡ τετάρτη
ποταμὸς τῆς Σπάρτης, ἡ πέμπτη νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἡ
ἕκτη δὲ ἐκ τῶν τεσσαρῶν σημείων τοῦ ὀρίκοντος, ἡ ἕβδο-
μη εἰς τῶν δώδεκα υἱῶν τοῦ Ἰακώβ, ἡ ὄγδοη ἱστορικὴ
πόλις καὶ πατρις ἐβδόμου ἀνδρὸς ἐκστρατεύσαντος

κατὰ τῆς Τρωάδος, ἡ ἐνάτη ὄνομα ἀρχαίου περιφίμου
ποιητοῦ, καὶ ἡ δεκάτη ἀκρωτήριο τῆς Ἑλλάδος.
Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν λέξεων τούτων ἀποτελοῦσιν τὸ
ὄνομα ἐνὸς τῶν δώδεκα μηνῶν τοῦ ἔτους.
Ἐν Κορίνθῳ, Π. Η. Νικολάου.

Πρόβλημα.

7. Εἰς τὰς θέσεις τῶν στιγμῶν νά
κεθῶσι στοιχεῖα αὐτῶς ὥστε καθέ-
τος νά ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα πε-
ριφίμου μαθηματικοῦ καὶ μηχανι-
κοῦ τῆς ἀρχαιότητος, ὀρίκοντιος τὸ
ὄνομα υἱοῦ βασιλέως σοφοῦ ἐκστρα-
τεύσαντος κατὰ τῆς Τρωίας, δεξιό-
θεν τὸ ὄνομα ἐνὸς ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Νῶε, καὶ ἀριστερόθεν
πρωτεύουσαν κράτους τινὸς τῆς Εὐρώπης.
Ἐν Καλάμιας, Μαρία Α. Κωτσέα.

Λύσεις τῶν Αἰνιγμάτων

τῶν ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1890.

1—Ἀμὴν—μὴν—νῆμα μνήμα	
2—Στέφανος—Φανός.	
3—Ἐλευθερία—Ἐρία—Ἰα.	7— Α—άτος
4—Ῥόδος—Ῥόδς.	Κ—δρα
5— Σ	Κ—όντιος
Υ	Ο—λλανδία
ΠΑ-Ρ-ΟΣ	Υ—ψιπύλη
Ο	Ρ—οδανός
Σ	Γ—ύψ
6— 51 ἐτῶν 4 μηνῶν καὶ 15	Ο—συρις
ἡμερῶν.	Σ—ααδὴ

Αὐταί.

Ἐλένη Σπυρ. Χαρόνη 1.2.4.5. Εὐανθ. Γ. Κουτσοπούλου
1.2.5. Μιχ. Δ. Βαλμάς 1.4.5. Μιλτ. Α. Οἰκονομίδης 1.
Πετρούλα Σπετσιώτου 1.2.5. Παναγιῆς Τρ. Μανταφύνης 1.
Νικολ. Παπαγεωργίου 1.4.5. Μαρία Κασάρα 1.4.5. Ἐπ.
Ν. Κομνηνοῦ 1. Σίμος Βουσκουδάκης 1.5.6. Χαρ. Γ. Σα-
ράντης 1.2.4.5.6. Ἥλι Δ. Παπαγιάννου 1.3.4.5.6. Ἐκ-
Νέας Κορίνθου 1.4.5. Κωνστ. Ζερλήντης 1.5. Στυλιανὴ Παναγιώ-
του 1.2.3.4.5.6. Ἐλένη, Κλεάνθη, Χαρίκλεια καὶ Λεμονά
Γ. Ἀπίδα 1.2.4.5. Αἰκατερί; καὶ Ὀλυμπιάς Π. Χρηστοδου-
λου 1.4.5. Ἀνδρονάχη Καραντινοπούλου 1.4.5. Μελοπομένη
Καραντινοπούλου 1. Γρασεμίνα Μελιδώνη 1.2. Βασκ. Δ.
Στεφάνου 1.2. Εὐστράτιος Μιληθώνης 1.2. Μαρία Γερασιμῶ
1.2.4.5. Πέτρος Κ. Πέτρος 1.4.5. Π. Η. Νικολάου 1.4.5.
Ἄλδέρτος Γ. Φόρτης 1.4.5. Φιλομήλα Π. Λυμπερή 1.2.3.4.5.
Ἀλληλογραφία. Χρ. Σ. Κ. Αὐλιῶνα. Ὁ φωνογράφος εἶναι
ἐργαλεῖον συνεχόμενον μὲ ἠλεκτρικὴν μηχανήν, κεχωρισμέ-
νος ἐπ' αὐτῆς δὲν δύναται νά ἐνεργήσῃ. Ἐπ. Ν. Κομνηνῶν
Κάλαμον Ἰθάκης. Τὰ παιδικὰ διηγήματα δὲν ἦλθον εἰσέτι
ἔδε συντάκτου προσωδῶνται πρὸς τοὺς συνδρομητάς. Ὁ ἐκ
Νέας Κορίνθου παραπονεμένος πρέπει νά θέτῃ τὸ ὄνομά του
εἰς τὰς ἀνταποκρίσεις, διότι ἄλλως αὐταὶ δημοσιεύονται ἄνευ
ὀνόματος.